

1985

Jag hade en gång ett fosterland.
Ett litet hörn i världen,
där jag var trygg och hemma,
inlindad i bommul,
i tron på mitt lands lagar
och makthavares klarsynthet.

Men efter ett misslyckat äktenskap
och en uppslitande skilsmässa
med en marockansk invandrare,
öppnade sig avgrunden under mina fötter
och min trygga värld rasade samman
som ett korthus.

I kampen om att skapa ett lugnt,
tryggt och lyckligt liv för mina barn
stod jag ensam
misstrodd och missförstådd.

Efter nära två års hot om kidnappning,
och förtvivlade försök att få myndigheter
att tro och hjälpa mig,
tog jag mitt livs svåraste beslut.

För att få behålla min son flydde jag mitt land
som en brottsling.

Åren har gått.
Ensam med två barn har jag skapat ett nytt liv,
ett nytt hem,
nya vänner
i ett land där jag är en främling.

Barnen är harmoniska och lyckliga,
men inte längre svenska.
De talar ett annat språk,
tänker på ett annat sätt.
Det nya landet har blivit fosterland.

De lyssnar andaktsfullt på mina berättelser
om skidturer,
snögubbar,
midnattssol och surströmming.
Jag läser mitt lands folksagor och myter
högt för barnaöron
som inte längre förstår
sitt modersmål.

Och jag gråter i min ensamhet,
i min längtan
efter ett land som jag en gång kallade mitt.
Över en rättvisa
som jag en gång i min trygga enfald
trodde var störst och bäst
i en värld som jäser av oroligheter
och orättvisa.

Men när jag ser barnen skrattande leka,
i en sol som nästan alltid skiner,
och min son lindar sina armar om min hals,
så vet jag,
att inte ens offret av dig,
Sverige,
var för stort,
när jag hör honom viska,

"Mamma jag älskar dig"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren monica nilsson med Poeter.se id #40715 innehar upphovsrätten